

MUSTRARI SI MANGAIERI

SAlecsandru

De ce privesti mereu la lume
Cand poti la Mine sa privesti?
Cu ce fel de intelepciune
Ai vrea sa te impartasesti?

De cate ori ti-am spus copile
Sa stai pe cruce rastignit?
Mai e putin, cateva file,
In cartea lumii de citit.

Nu stii, n-auzi a Mea chemare
Ori ea rasuna in zadar?
Crezi ca ti-am dat eliberare
S-ajungi robit de patimi iar?

E dulce pofta, insa arde
Precum un foc mistuitor,
Ce te arunca-n neagra moarte
Ca fiu pe veci ratacitor.

Ti-am dat cuvintele divine,
Cu ele doar sa te hranesti,
Sa-ti faca zilele senine,
Prin ele-n omul nou sa cresti

Dar nu-ti mai plac, cum bag de seama,
Te-ai plictisit: vrei castraveti,
Vrei usturoi, praz si cu zeama
Venite de la falsi profeti.

De ce vrei apele murdare
Si hrana proasta din Egipt?
Zadarnic ai rascumparare
Si Duhul Sfint in piept infipt?

Nu mai cata ce nu hraneste,
Nu mai tanji dupa naluci!
Te scalda-n apele celeste
De vrei sa nu te mai usuci!

Nu mai da lumii ascultare,
Ca-i stapanita de-un tiran
Maestru in falsificare,

Al carui nume e satan.

Sus inima spre cer intr-una
Acum cand totu-i spre sfirsit!
Nu intrista,te rog,Arvuna
Cu care te-am pecetluit!

Eu vin curind.In asteptare
Arzand de dorul Meu sa stai!
Din biata lume care moare
Vin sa te iau cu Mine-n rai.